

[Fiskeriministeren]

Beslutningen om at indføre et omsætningsforbud for fisk og krebs- og bløddyr hidrørende fra en begrænset sikkerhedszone ud for giftdepoterne på Harboør Tange blev truffet efter en offentlig omtale af en delrapport fra miljøstyrelsens havforureningslaboratorium.

Omsætningsforbudet har utvivlsomt medvirket til at undgå en almindelig svækkelse af tilliden til danske fiskevarers standard, og det har dermed bidraget til at undgå et tilbageslag for afsætningen af dansk fisk, til skade for fiskerierhvervet.

I øvrigt kan jeg henvise til, at samme spørgsmål er blevet besvaret i et samråd i folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, onsdag den 18. marts 1981.

Spm. nr. 805

Til udenrigsministeren (19/3 81) af:

Ib Christensen (DR):

»Mener ministeren, at det vil være i overensstemmelse med grundlovens § 20 at kræve, at alle lande skal godkende en eventuel grønlandsk udtræden af EF-samarbejdet, dersom det grønlandske hjemmestyre skulle udtrykke ønske herom?»

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 11. marts skal udenrigsministeren have sagt, at »regeringen må søge folketinget om mandat til at optage forhandlinger med EF om sagen, og under EF-forhandlingerne skal man have tilslutning fra alle ni EF-lande«.

Det er spørgerens opfattelse, at et sådant krav vil være i strid med grundlovens § 20, efter hvilken suveræniteten kan afgives i nærmere bestemt omfang efter de regler, der er angivet i paragraffens stk. 2, ligesom eventuelt afgivet suverænitet vil kunne tilbagekaldes gennem lov.

Besvarelse (30/3 81):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Det er udtrykkeligt omtalt i forfatningskommissionens betænkning vedrørende grundlovsændringen i 1953, at beføjelser, der overdrages i medfør af grundlovens § 20, kan tages tilbage ved lov, der vedtages med almindeligt flertal i folketinget.

Det antages (se f.eks. Max Sørensens Juristen 1972 nr. 5), at dette også gælder en delvis tilbagetagelse.

Folketinget kan derfor med statsretlig gyldighed ved lov ophæve EF-medlemskabets retsvirkninger for Grønland.

Dette spørgsmål er principielt uafhængigt af, hvorvidt en sådan delvis tilbagetagelse måtte være i overensstemmelse med internationale regler.

Som bekendt er muligheden for udtræden af EF ikke direkte reguleret i Romtraktaten eller de øvrige traktater.

Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at udtræden ikke kan ske. En sådan udtræden kan ske ensidigt i de tilfælde, hvor folkerettens regler hjemler dette, og ved gensidig aftale i andre tilfælde.

Disse spørgsmål er nærmere omtalt i professor Max Sørensens responsa til regeringen vedrørende Danmarks optagelse i EF (offentliggjort i Juristen 1963 nr. 4 og 1971 nr. 25). De er endvidere omtalt i justitsministeriets redegørelse for visse statsretlige spørgsmål i forbindelse med en dansk tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber fra 1972.

Specielt for så vidt angår spørgsmålet om Grønlands udtræden kan henvises til udenrigsministerens svar på spørgsmål 13-1972 fra folketingets markedsudvalg. Spørgsmål og svar er optrykt som bilag til markedsudvalgets betænkning over tiltrædelsesloven. Det hedder bl.a. i dette svar, at »det må . . . . anses for givet, at Grønland – i det teoretiske tilfælde, at en tilfredsstillende fiskeriordning ikke ville kunne opnås ved udløbet af den i tiltrædelsesakten fastsatte ordning – ved gensidig aftale ville kunne frigøres fra det danske EF-medlemskab«.

EF anerkendte som bekendt allerede i forbindelse med udarbejdelse af tiltrædelsestraktaten, at Færøerne i kraft af deres hjemmestyre kunne have en anden tilknytning end Danmark.

Allerede i 1975, ved nedsættelsen af den grønlandske hjemmestyrekommission, underrettede regeringen EFs Råd om, at såfremt en hjemmestyreordning af samme art som på Færøerne etableredes i Grønland, ville den danske regering ikke ønske at modsætte sig et eventuelt grønlandsk ønske om revision af Grønlands tilknytning til EF, såfremt der i Grønland måtte være flertal herfor. Den danske regering pegede på, at det derfor ikke